

קיא ירי

המהדורה השנייה של השבוע יומן אירועים, ששודרה בטלוויזיה הישראלית במוצאי-שבת השבוע, הגישה רפורטגיה עיתונאית מרתקת. על מצוד שערכו אנשי מדור הסמים במשטרת תל-אביב על ספקי הסמים ברחוב לבנדה, ועל תפיסתם של מחששה וסוחרי סמים. הטלוויזיה הגיעה למקום, כמוכן, לפי הזמנתם של השוטרים שתיכננו את המיבצע. כדאי להוסיף כמה פרטים לאלה שצפו בכתבה מעניינת זו, כדי להשלים את התמונה.

הרבה לפני שהמשטרה עם הטלוויזיה הגיעו למחששה ברחוב לבנדה בתל-אביב, היה שם העולם הזה. לפני שנה וחצי פירסם העולם הזה (1719) כתבה מצולמת בשם סופרמרקט לחשיש, בה נראו סוחרי הסמים בפעולה. כפי שצולמו בעזרת עדשות טלסקופיות ומצלמות נסתרות. טען אז העולם הזה, באותה כתבה: „המשטרה נטפלת למעשני חשיש בבתים הפרטיים ומתעלמת מסוחרי החשיש המוכרים סחורתם ברחוב.“ כאשר התבקש אז דובר משטרת תל-אביב להגיב על גילויי

מסחר הסמים לאור היום ברחוב לבנדה („העולם הזה“ 1719)

העולם הזה, כי מיסחר הסמים ברחוב לבנדה נעשה לאור היום ובגלוי, השיב רביפקד יגאל מרכוס: „לא נראה לי כי המשטרה לא מעוניינית לחסל מרכז זה... אבל יש לנו דברים חשובים יותר לעשות.“ שמחנו לראות כי באיחור של שנה וחצי, קיבלה משטרת תל-אביב את הרמז העבה של העולם הזה שהוגש לה באמצעות צילומים, החליטה סוף-סוף לחסל את אחד ממרכזי סחר הסמים המסוכנים בארץ.

נתיחה טלפונית *

הייתי רוצה הפעם להתוודות על ביוון.

הבושה שאני מדבר עליה היא הכתבה אודי חמודי בתפקיד האח הגדול (העולם הזה 1795), שתקפה בחריפות את הנוהג של האזנה לשיחות הטלפון של הסטודנטים בטכניון ע"י מוסדות אגודת הסטודנטים. כל המעשייה, הסתבר בשבוע שעבר, לא היתה ולא נבראה, ומקורה בכתבת-מתיחה באפסילון, עיתון הסטודנטים בטכניון.

הייתי יכול להסביר לך בפירטי פרטים כיצד אירעה הבושה, וכיצד, למרות נוהלי העבודה המקובלים במערכת, שנועדו לשריין אותנו מלי פול קורבן למתיחות מעין זו — נפלנו. אבל לא אסביר. להתנצל, מתי נצלים במשטרה.

יחד עם זאת, ישנם כמה אספקטים מעניינים למתיחה:

- בעקבות כתבת המתיחה, הגיעו למערכת עשרות מכתבי סטודנטים זועמים ורושפי-אש, שביקשו מהעולם הזה לצאת להגנת חופש הפרט. כל המכתבים היו חתומים בשם מלא. כולם — ללא יוצא מהכלל — ביקשו שלא לפרסם את שמם.
- לא רק העולם הזה נפל בפח. בטכניון, האמינו כמעט הכל למעשייה. „לא זוכרים התעוררות ציבורית בטכניון כמו זו שבעקבות גילויי האזנה לשיחות הטלפון,“ דיווח אפסילון בגליונו שלאחר המעשה. התגובות היו משעשעות: המינהלן של אפסילון, שלא שותף בתעי, לול, הזעיק, ברגע שקרא על, ההאזנה, ישיבה דחופה של מועצת הסטודנטים. סטודנטים רבים מיהרו להביע חמתם בפני נציגי המועצה. בפקולטה לכימיה התפתחה שערורייה. בפקולטה לגיהול הפסיק אחד המרצים את השיעור, החל מנתח את הפרשה. סטודנטים בפקולטה פנו לשופט, כדי להתעניין אם אכן יש בסיס חוקי לציתות. בפקולטה להנדסת חשמל יצאו סיררים לגלות כיצד בוצעה ההאזנה הלכה למעשה. ואילו דואר חיפה דיווח על ירידה דרסטית במספר השיחות ממכשיר הטלפון שליד קולנוע זין, שבו אמורה היתה להיות האזנה. סטודנטים אחרים, לעומת זאת, החליטו לדחות את המאבק על חופש הפרט לימים טובים יותר, להתפרנס בינתיים, ביקשו להתקבל כעובדים בשירות האזנה.

והיה, אחרי הכל, גם צד עצוב לכל העסק השמת. העובדה כי כל כך הרבה סטודנטים ופרופסורים — איש מהם לא שוטה — האמינו, כמונו, ברצינות כי ההאזנה קיימת — מצביעה על הרמה העגומה של זכויות האזרח בישראל, ועל האמון שרוחשים הסטודנטים למוסדותיהם. יחד עם זאת, יבואו יומי המתיחה על הברכה. העיתונות הישראלית איננה סובלת מעודף רעיונות טריים או תעוזה. כל צעד בכיוון כזה, יבורך.

בתנאי, כמוכן, שזו אכן היתה באמת מתיחה.

יגאל מרכוס

מה הם אומרים על הספר
אל שום מקום
מאת **אלה ברקת:**

„כיצד אוהבים ושוכבים אנשים יוצרים, רגישים ויוצאי דופן“
(הדה בושט, „הארץ“)

„כל האמת על ההוללות המזויפת של האמנים“
(תלמה יגול, „ידיעות אחרונות“)

„ציניות ואהבה. נערה רגישה וגבר ציני הבז למילים והדוגל בנוחיות“
(אל-ף, „מעריב“)

„בין התלהבות — למשבר — להתעלסות, שיחות חובקות עולם ורצופות דיאלוגים חצופים ומשחקי פינג-פונג לשוניים“
(שלומית טויב, „על המשמר“)

„אלה ברקת יודעת עברית“
(שרה ריפין, ירחון „את“)

עכשיו תוכל לרכוש את הספר באמצעות הדואר.

שלח המחאת דואר בסך 8.50 ל"י
לת. ד. 16216 תל-אביב ותקבל את הספר ישר לביתך!

חיים

Vionell

for the intimate care of the modern woman

מאירופה לאשה שאיכפת לה

vionell

הספרי האינטימי המיוחד המשחרר אותך מריחות ורגשות בלתי נעימים. VIONELL מבית BAC, גדול יצרני הדיאודורנטים המובחרים באירופה.